

Kapří evangelium

Kdesi mezi Náchodem, Skalicí a Šonovem leží rybník, kterému se říká Bahňák. A v něm žije kapří rodinka – táta kapr, máma kapříce a sedm kapřích dětí. Když se děti narodily, nebylo to naráz, trvalo jim to sedm dní. Každý den jeden kapřík. A s každým narozeným se stupňovala kapří radost, až to v rybníce šplouchalo a vřelo, jako v kotli na plotně. A poněvadž

kapří otec trochu básnického střeva v sobě měl,
dal dětem svým jména, o jakých svět neslyšel.

Jinými slovy, děti, tatínek byl tak trochu jiný, a tak pojmenoval své děti jinak, než se to obvykle dělá - podle dnů, kdy se narodily. Schválně, jestli poznáte, kdy se kdo narodil. Prvnímu kapříkovi dal jméno Podbělí, druhému, Ukterý, třetímu Střecha, čtvrtému Črtek, pátému Plátek, šestému Dobrota a sedmému Nedbale. Maminka nad tím jen vrtěla hlavou, ale nic neříkala. Tatínka už znala. I jí dával různá jména. Tak například - jí říkával často Třešničko, přestože se jmenovala Vlastimila. A nikdo přesně nevěděl proč.

V Bahňáku se jim žilo blaze a krásně, když pomíneme ty podivíny v holínkách a pláštěnkách, kteří takřka za každého počasí vysedávali kolem rybníku a snažili se kapříky vylákat na břeh. Ovšem naši kapři si jich nevšimli. Ani se k nim nepřiblížili. Tatínek jim to zakázal a nehodlal o tom diskutovat. Co by taky dělal kapr na břehu? To dá rozum.

Až jednou v noci se stala zvláštní věc. Ta noc začala jako každá jiná. Po večeři všichni zapluli do postýlek, pěkně se pomodlili modlitbičku Kapřenáš a šli spát. Jen tatínek měl svou básnickou náladu, nechtělo se mu spát, a tak, že se prý půjde proplout na hlubokou vodu.

A jak si tak plave a sleduje hvězdy, dostane se až ke hrázi. Na ni tatínek natrefil už vícekrát a vždycky přemýšlel, co za ní asi je. A k čemu vlastně je? Vysoká, dlouhá, tichá... Proč? A nikdy nikdo za ní z jejich Bahňáku nebyl. Co kdybych to zkusil, napadne náhle tatínka. Zkusit vyskočit a podívat se, možná přeskočit a jednou provždy zjistit, co tam je. Dvakrát o tom nepřemýšlel. Doplul až ke dnu, aby měl co největší rozjezd, ze všech sil mrsknul ocasem, jakož i všemi ostatními ploutvemi a už se řítí vzhůru, protíná hladinu a letí! Nad hlavou se rozsvítí hvězdy a hlavou mu běží dětství - jikra, bahno, žížala, hák, au, síť, metr, zase bahno, Třešnička, Podbělí, Ukterý... Když najednou plesk! Ke svému překvapení sebou plácnul do vody! Tak se mu to podařilo. Ale co vlastně čekal, když se rozhodl přeskočit hráz? Mohl dopadnout na beton, nebo do hlíny, nebo přistát na větvi.

On ale spadl zase do vody. A do jaké vody! Takovou v životě neviděl. Vlastně ji opravdu neviděl, protože byla tak průzračná, že vidět nebyla. Celý život vyrůstal a žil v Bahňáku. Tam byla voda přirozeně bahnitá, kalná, hnědá, hustá a tmavá. Nikdy mu to nijak nevadilo, byl na to zvyklý, nikdy nic jiného nezažil. Teď byl ale ve vodě stříbřitě křišťálové a čistounce voňavé. Teď teprve dýchal. Teď teprve žil! Něco takového tatínkovy žábry ještě nikdy nezažily. Táta kapr si svištěl sem a tam, doleva i doprava, nahoru a dolů, z jedné strany na druhou... A snažil se najít konec tohoto nového rybníku nad hrází, ale ať plaval, jak plaval, nemohl najít, kde končí. Břehy jakoby byly bezbřehé a dno bezedné. Ten rybník musí být ale obrovský! říká si. Ó, tady by se žilo! Když tu najednou ho napadne: Třešinka maminka, Podbělí, Ukterý... Musím jim to říct. Co říct! Musím je sem vzít! A už se řítí zpátky k hrázi. Těsně před hrází ještě víc zrychlit a šup! Už je zase v Bahňáku. Fúj! To je ale špína, dusí se tatínek. Jak jsem mohl žít v téhle bramboračce, spílá, ale spěchá domů vzbudit maminku a děti.

Dětem se vůbec nechtělo vstávat. Rozespale a mrzutě hledí na tatínka jako na blázna. Co si taky jiného myslet, když vás někdo vzbudí uprostřed noci a strašnou rychlostí vykládá o něčem, čemu vůbec nerozumíte. Na tatínkovu obhajobu je třeba říci, že byl ze svého objevu tak rozechvělý, že se mu slova míchala, motala a přeskakovala, takže ze sebe nebyl schopen vypravit kloudnou větu, natož pak smysluplný argument, kterým by přesvědčil maminku. Kdybyste tam byly, děti, mohly byste slyšet jen takové výkřiky jako například: hráz, křišťálová voděnka, kde nejhlubší je les, tmavé kapradí a vůkol rudý vřes, pak také mnoho slov o stříbrných hvězdách na nebesích, nekonečné kráse, stěhování, novém životě a mnohém dalším.

“Tatínku, že tys byl zase u Candátů!” došla už mamince trpělivost (Candáti jsou tatínkovi staří kamarádi, se kterými se tatínek nekamarádí zhruba od té doby, co se kamarádí s maminkou). Ale tatínek se dušoval, že s těmi bahnožrouty už nemá nic společného, a ať mu prý všichni věří a plavou za ním, že jim ukáže, co ještě neviděli. Po značném úsilí, množství slov, přesvědčování, lamentování a zapřísahání se tatínkovi nakonec přece jen podařilo přimět celou rodinu, aby vyplula za ním. U hráze tatínek všem udělí instrukce, pak všichni ke dnu a už ze všech sil hop! skok! přes hráz. Sláva, i té nejmladší se podařilo přeskočit, třebaže rozjezd byl poněkud nedbalý.

A teď už tatínek nemusí nic povídat a nikoho přesvědčovat. Všichni zhluboka dýchají, neschopni jediného slova. Jen maminka po chvíli připlouvá k tatínkovi, jemně se o něj po kapřím způsobu otře a říká: “Vždyť víš tatínku, že bych s tebou plula až na sám konec světa.”

A tatínek na to: “Nechť se rybník tento nazývá Rozkoš. Tady zůstaneme navěky.”

„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ První dopis do Korintu, 2,9.